

סודי של מפ"ם

ה שבוע מתה מפ"ם.
אין מקום לשליות. הקמת המערך הוא הצעד המכריע לקראת כניסת מפ"ם כולה לתוך המע"י.

המערך הוא פרוזודר לטרקלין מפלגת העבודה.
כבר הוכיחה זאת אחדות העבודה. כש מפלגה אינה מתייצבת עוד בבחירות, כש שוב אינה מהדה סיעה בכנסת, כשהיא נאלצת להצביע על-פי כללי המישמעת הסיעות הית — פשוט לא תיתכן עוד חזרה למעמד עצמאי. זה צריך להיות ברור.

מערך זה לא היה אפשרי, לולא היה מנוי וגמור עם ראשי מפ"ם לצעדה, תוך זמן קצר, את הצעד השני והפופי.

ואותו ההיגיון שהוביל אל המערך, ימריץ איתם להחיש את הצעדים, כדי להגיע אל המסרה במהירות מירבית.

מפ"ם אינה צועדת אל האיחוד בראש מורם. בתרועה ובצהלה, כשדגלה מתנופה מעליה בגאון, כשהיא חודרה רוח קרב ותאחזת כייבוש. אמנם, אין זו כניעה ללא-תנאי. אין היא ברוחה אל מחנה מפלגת-העבודה כהמון מוכיח-הרב.

היא נסוגה לתוכו כיחידה מלוי כרת, בסדר מופתי. אך זוהי יחידה ששוב אינה חולמת על מיתקפתה. רוחה היא רוח הגנתית מובהקת. הסיסמה היא: "להציל מה שניתן להציל". **הדגל לא אכזר. אבל הוא מקופל.**

יש הרבה סיבות טובות להחלטה של מפ"ם להתר על קיומה העצמאי. במסגרת מע"י תקבל יותר מני דאשים בכנסת, מכפי שהיתה מקיבלת עתה, אילו הופיעה בבחירות לבדה. כי מאז המלחמה, דמותה מטושטשת ושוב אין הכדל בינה לבין חלק ממפא"י.

המשק הכלכלי הגדול של מפ"ם ייצא נשכר מן הישיבה במפלגה, החולשת על כל חיי המשק בארץ, ועל כל התקציבים. לתנועה הקיבוצית יהיה קל יותר לעמוד מול הרוחות העוינות, הנושבות בגובה רה הישראלית, אם תהיה מלוכדת תחת חג מפלגתי אחד.

אך הסיבה העיקרית, הממריצה את ראשי מפ"ם למתן לתוך מפלגת-העבודה, היא זו: **אין עוד חשיבות למפ"ם העצמאי מאית.** כוחה להשפיע על ההכרזות הלאומיות הוא אפסי. כל ההכרעות החשובות תתקבלנה מתוך מפלגת-העבודה. **שם יוכרע מי יהיה ראשיה-הממשתי**

רבבות הנוער הנהדר של הקיבוצים, ה"מגויסים עתה רק ביום-הבחירות — היו הופכים ראש-חץ של הסתערות גדולה על הרחוב, עד ששיח הלוחמים היה מטביע את צריחת שוחריה-המלחמה.

הקריאה "הפאשיזם לא יקום כאן!" היתה זועקת מן הכבישים וזמן הקירות, ממיגדל-המים של כל קיבוץ שלאורך הדרך.

על כל אסיפה של ארץ-ישראל השלמה, היינו רואים עשר אסיפות של ארץ-ישראל השלמה. מול כל הפגנת-זוטא של שוחריה-הסיפוח, היינו עדים לעשר הפגנות-ענק של שוחריה-השלום.

בקיבוץ: המאבק על עתיד חי מדינה היה עובר מן המועצה הי פרטית של 22 היהודים הטובים המהווים את ממשלת הליכוד-הי לאומי — אל הציבור הרחב.

ורצון-השלום המקובץ של אמהות ישראל, של הנוער למוד-המלחמה, של קציני-צה"ל (מיל.) המסוכחים, של הציבור הגורמלי — היה מתגבר על המבוכה של אותם 22 שבויי שיגרת-האתמול, אובדי-העצות.

מפ"ם נטשה שדה-קרב זה. ליתר דיוק: היא כלל לא הגיעה אליו.

נדמה כי מאז ששת-הימים גברה המבוכה בצמרת מנהיגיה המסורתיים, וכי גם בלב רבים מחניכיה נטוש המאבק בין רצון ה"התנחלות והסיפוח, לבין השאיפה לנצל את ההזדמנות ההיסטורית, החרד-פעמית, לגקיר טת יוזמת-שלום מהפכנית.

מכיוון שמפ"ם נעדרת משרדה קרב זה, נשארה היוזמה בידי תנועות הרבה יותר קטנות, החסות רות לחלוטין מנגננותי-פעולה, כוחי אדם מגויסים ותקציבים.

זוהי טרגדיה — והלוהאי שהיסטוריון ה"ה

לה הבאה: אשכנז, ספיר או דייז. שם יוכרע אם לספח את השטחים רשמית, או לספחם למעשה על-ידי התנחלות, או לקיים את הסטאטוס-קו. (בממשלה זו, אין איש מציע נקוט יוזמת-שלום של ממש).
אם מפ"ם תהיה בחוק, לא ישי אל אותה איש. אם מפ"ם תהיה בפנים, תוכל להשתתף בהכרזות, לחוק אגף אחד של מפא"י נגד יריבו.

אין ספק שיש אמת בטענה זו. המציי את מוכיחה זאת בכל יום.

אנשי רפ"י מתנגדים לאיחוד כי שצף-קצף, מכיוון שהם רואים בו טכסים שנועד לחסום את דרכו של משה דייז אל השלטון העליון. ה"צעירים" במע"י חוששים מפני האיחוד, מכיוון שהם מאמינים כי זוהי התלכדות של זקני כל מפלגות הפועלים, להגנה במשותף על שלטונם המבוצר.

הימין במדינה שופך אש וגופרית על ה"מערך, מפני שהוא יחזק במע"י את ה"גמגמה המעמית המוגדת לאינטרסים שלו. ה"גניצים" רגוזים, מפני שהם רואים ב"מפ"ם תגבורת ל"יונים" מסוגם של פיגחס ספיר ואכא אבן.

כל זה מוכיח כי יש בכוחה של מפ"ם, בהתחלה ככוח עצמאי, לחזק במפלגת-ההלווייתן את המגזרות הקרובות ביותר לחשקפתה המסורתית.

וזהו, בלי כל ספק, תפקיד חשוב מאוד.

אבל אין זה התפקיד שעליו חלמו מייסדי מפ"ם לפני שני דורות. גם אין זה התפקיד שמפ"ם יכלה למלא, והיתה חייבת למלא, בשעת-הגורל הנוכחית. **המאבק בין העסקנים הוא חי שוב, אך המאבק על לב האומה חשוב שבעתיים.**

מאבק זה אינו מתנהל במסדרות העקלת-קלות של המע"י.

הוא נטוש ברחוב. ברחוב גואה הנחשול של הסיפוחים. ברחוב המהדהות הקריאות הצורמניות של הפאשיזם הישראלי, שיצא מחוריו האפלים למחרת המלחמה.

ברחוב נערכת האורגיה המבחילה של ה"מיליטריום הממוסחר — זה הנוגד ניגוד כה מוחלט את רוחו ואת ערכיו של צה"ל. **אילו היתה מפ"ם מה שהיתה פעם, לפני שנים רבות — היתה נושאת-הדגל של המחנה הנגדי, מרכז לכל מאות האלפים בעלי ה"רצון הטוב במדינה, שנפשמ נקעה מעיוות נורא זה של רוח המדינה.**

שתהווה סופר-מארקט ענקי. כל-בו זה יכל פאשיסטים מושבעים, כמו אלעזר ליבנה ובני מהרשק, שותפיהם של ד"ר ישראל אלדרשייב ואוריציבי גרינברג, הדוגלים בפיוור הכנסת, בהקמת דיקטטורה צבאית ובכינון מלכות-ישראל ממקורות ה"סרת ועד ספך הנילוס.

הוא יכל "גניצים" כמו יצחק סבנקין וואב צור, המוכנים לגזור על ישראל מלחמה ל"דורות, כדי להשיג שטחים להתנחלות. היא תכל את משה דיין, המתכנן את תפיסת-השלטון למחרת הבחירות בעזרת חלק מנבחרי מערך-העבודה.

האם המפ"מניק יצביע בנפש שקטה בעד כל אלה?

האם לא תרעד ידו, בתא הקלפי, בהעלותו על דעתו את האפשרות הנוראה כי קולו — קולו של ממש! — יביא לבחירת טי פוס כמו אמנון לין, למשל?

ומאיך — האם במפלגה המשותפת לא תגדל פי כמה הסכנה שבני מפ"ם יידבקו ברוחות זרות, כמו אותו טרמפיסט שנטע עימי לא מכבר לירושלים, ושסיפר לי ב"דרך כי הוא — חילל, איש השומר הצעיר, בן קיבוץ, חניך קיבוץ — מאמין שהגיע הזמן להקים דיקטטורה של משה דיין, מי פני ש"פ, פיטפטי השלום של הוקנים שלנו פשטו את הרגל?

אנו עדים להתחלת הסוף של מפ"ם. איש לא ישמח על כך. איש לא יעלוז. **כל מי שיש לו חוש להיסטוריה של ארץ-ישראל החדשה, יצטער מעומק לב על היעלמה.**

מחנה זה, שהטביע את חותמו על נוף הארץ ממורדות התרמון עד מבואות סיני, שהוציא מתוכו אנשים כמו לוחמי-נגבה ואהרונצ'יק כהן, שהיה שותף לטירוף של הערצת-סטאלין ולחזון-הגנל של הדו-לאומיות, שסבל לא פעם מסתירה בין השקפוי תיו ומעשיו — בסך-הכל היו צדדיו החזיר

חזן ועירי: חזיל-עזר או חזיל-חלוץ?

ביים חשובים יותר לאין שיעור משגיאותיו. **עתה ייעלם מחנה זה ככוח עצמי מאי.**

בחדאי, גם בתוך המערך, ולאחר מכן בתוך המע"י, ישמור על צביון ייחודי מסוים. הקיבוץ הארצי, המסורת המשותפת, האינטרס הכלכלי, רוח-המיסודר של בוגרי תנועת-הנוער — כל אלה יבטיחו כי מפ"ם לא תתפרק לגמרי. גם כשתחול מלהיות כוח נפרד.

ובכל זאת — זהו סופה של מפ"ם כפי שהכרנוה.

זוהי אבירה חמורה למחנה-השלום. זוהי מטיל חובה מופלגת על כוחות-השלום ששרדו במערכתה.

עתיד לא יצביע באצבע מאשימה על מח' דליה של מפ"ם בשנתיים אלה.

תחת להיות חזיל-חלוץ של תנועה המזונית גדולה למען השלום, הופכת מפ"ם חזיל-עזר של אגף אחד מאגפי מפא"י.

זהו יותר טוב מלא-כלום. אבל זה פחות, לאין שיעור פחות, ממה שמפ"ם היתה יכולה וצריכה להתח.

אני חש כי רבים מאנשי מפ"ם, וב"י יחזרו הצעירים שבהם, נמצאים עתה ב"מצוקה נפשית רבה.

מצוקה שתגבר לקראת הבחירות. כי בעד מי ייקראו אנשי מפ"ם להצביע? בעד רשימת כריבו של מפלגה,